

Vůbec bych ji neobjevila, kdyby máma nepotkala na ulici paní Stanitzekovou. Že to byla právě Stanitzeková, si pamatuju, protože jí už tenkrát patřila večerka v předním traktu domu, kde dneska bydlí Džamila. Dobře si pamatuju, jak spolu nekonečně dlouho stály na ulici, mluvily a smály se, pak zase mluvily a pak zase ten smích. Neposlouchala jsem je, nudila jsem se a držela se kočárku, protože na ulici bylo kluzko, to si pamatuju úplně přesně.

V kočárku ležela Jesina, byla ještě mimino, prý nehoda. Máma brečela, když zjistila, že je zase těhotná. Seděla na krajčku postele v ložnici, postele, ve které dřív spala s tátou. Rainer seděl vedle ní, potom ji objal a pak se přece jenom začali těšit. Pamatuju si ještě, že jsem to tenkrát všechno pozorovala škvírou pootevřených dveří a že se mi najednou chtělo čurat. Na umyvadle v koupelně ještě ležel těhotenský test, jeden z těch levných papírových, konce se pomalu ohýbaly nahoru jako starý nakrájený sýr ve výloze pekařství.

A pak jsem ji uviděla. Ležela ve sněhu, byla zelená a šla z ní pára. Někdo ji tam musel vyplivnout teprve před chvílí. Vlastně vypadala jako malé uhnětené těsto na pizzu akorát pro mou barbínu, jen bylo zelené a byly v něm otisky zubů. Ještě pořád jsem se držela kočárku, měla jsem palčáky svázané šňůrkou, která vedla přes záda a v rukávech bundy. V jednom palčáku jsem držela barbínu. A zatímco se máma bavila se Stanitzekovou, barbína z palčáku povylezla a sklonila se. Žvýkačku nataženou rukou nabodla a strčila mi ji do pusy. Byla ještě trochu sladká, chutnala po svízeli a trochu po cigaretách. Když jsem si v jedné nácti dala poprvé šluka z cigarety, vzpomněla jsem si na tuhle žvýkačku, a dneska jsem si na ni vzpomněla zas, jak tam tenkrát ležela ve sněhu a taky na její příchuť, protože dneska jsem poprvé pusou navlékla kondom. Starej trik prostitutek, říká Džamila, klukům se to zdá super. Vyprávím o žvýkačce jen proto, že je to moje první opravdová vzpomínka z dětství, aspoň myslím, a vzpomínky z dětství může mít jen ten, kdo už není dítě. Džamila říká, že si z dětství nevzpomíná na nic. Tak to jsi asi pořád ještě dítě, řekla jsem jí. Ale pak si přece jen na něco vzpomněla, jednou našla v popelnici dva králíky, nebyli ještě úplně mrtví, ale skoro, bylo to někdy v létě, v Iráku, to jsem byla ještě malá, bratranec je pak zabil pingpongovou pálkou, jinak si na nic vzpomínám, říká Džamila, možná je to tak lepší, vůbec nechci být dospělá, aspoň ne úplně dospělá, jen natolik, aby mě pustili do všech klubů a chlapi se nemysleli, že půjdou sedět, když si se mnou něco začnou.

My dvě, Džamila a já, jsme teď dospělé. Proto si kupujeme z kapesného proužkaté punčochy. Kdo si začne kupovat věci na sebe sám, je dospělý. Po vyučování se přesuneme na holčičí záchod a svlékneme si kalhoty, pod nimi máme ty punčochy. Trička nosíme dlouhé až těsně pod zadek, pod nimi máme proužka-

té punčochy vytažené až na stehna, to je přesně to, na co chlapi letí. O velké přestávce dostávám školní mlíko, protože mám nedostatek vápníku, to se prý pozná podle bílých skvrnek na nehtech. V Penny jsme si koupily brandy Mariacron, marakujový džus a čokoládové mlíko, pokladním je většinou jednou, že nám ještě není osmnáct. Čokoládové mlíko vylijeme do záchodu, je leda pro děti, my pijeme tygří mlíko a připravujeme ho takhle: do kyblíku od čokoládového mlíka nalijeme trochu školního mlíka, hodně marakujového džusu a pořádnou dávku Mariacronu, Džamila všechno zamíchá prsty, má dlouhé prsty samý prstýnek, všechny šlohla v Pimkie. Džamila krade nejen prstýnky, ale taky parfém, laky na nehty, vlastně všechno, na čem není ta věc, co píská.

Na střídačku pijeme tygří mlíko a potom vyrazíme na Kurfirtskou. Vagony se s námi kolébají po ocelové konstrukci městem a Džamila si zase začne vymýšlet příběhy. Představ si, říká a valí na mě ty svoje velké tmavé oči, jen si to představ. Zní to jako bylo jednou, ale není to tak, že bylo jednou, ale že by jednou mohlo být. Zavřu oči, všechno se se mnou trochu točí. Představuju si, že nesedím ve vagonu, ale na létajícím koberci a Džamila hned začíná vyprávět.

Představ si, až ti bude sedmnáct nebo tak nějak a prsa už ti neporostou, tak si představ, že je budeš mít několik dní v měsíci plný tygřího mlíka. Víš, jak by po tom chlapi jeli?

Nech toho, Džamilo, to je blbost.

Džamila se hlasitě směje.

Není. Hele, stejně jako ti jednou narostou prsa a jako jsi jednoho dne začala menstruovat, tak budeš mít jednou za měsíc dny tygřího mlíka.

Dny tygřího mlíka?

Dny a noci tygřího mlíka. Tny a docí.

Džamila hrozně ráda přehazuje písmena, říká tomu louskat slova. Tak třeba místo krása říká kráva, místo psát říká spát, místo lívanec plivanec, místo brzdit prznit. Je to naše soukromá řeč. A když to nejde jinak, tak místo všech samohlásek říkáme o. Takže místo dej mi cígo říkáme doj mo cogo.

Já si dřív myslela, že puberták je jako poberták, teda ten, co krade. Ty taky?

Džamila se směje a kroutí hlavou a při tom jí cinkají dlouhé náušnice.

Jak se řekne puberták arabsky?

To já přece nevím, řekne Džamila, to je přece úplně fuk. Co říkáš tomu nápadu, že bys měla od přírody, od boha, od nějakýho sexyboha tygří mlíko na oslavu ovulace?

Ty seš teda pěkně nalitá. Hele, já nevím, není to moc namáhavý každej měsíc po celej život?

Džamila přimhouří oči a přemýšlí. Tak jenom do té doby, než budeš mít děti. Jenom do té doby, příroda to tak zařídila, protože pak budeš mít muže.

Přikyvuju, Džamila se na mě spiklenecky podívá. To ale pak nikdy nesmíme mít děti, protože by to přestalo.

V Německu se už moc dětí nerodí, četla jsem to v Okně.

V Iráku jo.

Ty ale nejsi v Iráku.

Ale možná brzo, už za tři měsíce, budu.

Jak to?

Nevím, máma dostala takovej dopis od cizineckýho úřadu.

Ty přece dostáváte pořád.

Jo, ale tentokrát byl jinej.

Jak jinej?

Měl jinou barvu.

Chachacha.

Modrej dopis nebo co.

Džamila se na mě navztekaneš podívá.

To není k smíchu. Možná nás vyhostěj nebo tak něco.

Vyhostěj? Jak to?

Džamila se dívá do země a pohrává si s kyblíkem tygřího mlíka.

Nevím. Máma je z toho špatná.

Copak to je tak snadný?

Ty fakt nemáš ponětí, řekne Džamila, to se může stát raz dva.

Ale ty přece vůbec neumíš arabsky, namítnu.

Ale jo, arabsky rozumím. Ale i kdybych nerozuměla, jim je to totálně fuk.

A co teď?

Teď musíme čekat, odpoví Džamila. Během tří měsíců nám dají vědět. A to máma vlastně chtěla zažádat o občanství.

Občanství? Myslíš, jako že byste byly opravdu Němky?

Jo, přesně tak.

Je to těžký?

Docela jo. Musíš splňovat určitý věci a musíš udělat test. Když ho uděláš, tak dostaneš opravdovej německej průkaz, ne tu pitomou pobytovou kartu, nemusíš už pořád lítat na úřad a prodlužovat si pobyt. Teda jestli to vyjde a já budu normálně Němka, tak udělám velkej mejdan.

To bude fajn.

Jo, řekne Džamila, ale nebude to jen tak nějaký mejdan. Bude to bramborovej mejdan.

Cože?

Bramborovej mejdan. Orkán a Tajfun ho taky udělali, jako v tom filmu, víš. Na takovým mejdanu je všechno, co se jí, jenom z brambor.

Dívám se z okna a říkám si, tři měsíce. Vůbec na to nechci myslet, nechci ani pomyslet, co by bylo, kdyby tady Džamila už nebyla, proto jí rychle chytnu za ruku a pevně stisknu.

Všechno dopadne vždycky jinak, i když člověk vůbec nechce, řekne Džamila.

Ale ne, já na to, všechno zůstane stejný, když budeme chtít. Když je člověk dospělej, je vždycky všechno tak, jak chce. Dospělej si to může rozhodnout, to je na dospělosti přece dobrý. A kromě toho tři měsíce, víš, co to znamená?

Džamila zavrtí hlavou.

Tři měsíce, to znamená, že máme před sebou ještě celý léto.

Mám v botě kamínek. Líbí se mi mít v botě kamínek, jako kdyby tam někdo byl, někdo, kdo jde společně se mnou světem. Můžu si s ním hrát, když se nudím, otáčet ho pod palcem a nechat ho jako koně v cirkusu jezdit po manéži pořád dokola. Nevím proč, ale když mám kamínek v botě, tak už prostě nejsem sama

Džamila a já si položíme nohy na protější sedadlo, kamínek spadne někam k patě a na sedadle se kupí kosočtverečky hlíny, které se nám odlupují z podrážek kecek. Hlína je z parku Tiergarten, někdy tam býváme za trest po škole. Džamila zaklepe botama o sebe, hliněné kosočtverečky přímo prší, ušklíbne se a napije se z kyblíku.

Nech mi taky něco.

Prosím tě, máme ještě celou flašku, prohlásí a kopne do svého batohu. Na zipu se pohupuje myška, kterou jsem jí dala, to jsme byly ještě na prvním stupni. Myš už je celá šedivá, kdysi byla bílá, tak dlouho jsme už s Džamilou nejlepší kamarádky. Vepředu na batohu je popisovačem napsáno *Miluju tě, můj anděli, tvoje Anna-Lena*. Anna-Lena je pěkně mimo, houby miluje Džamilu a Džamila je houby anděl.

Kolem nás prochází tlustoch, typický důchodce.

Nohy dolů, řekne.

My stejně vystupujeme, ty starej nácku, prohlásí Džamila.

Ten idiot stojí s otevřenou hubou. Džamila dopije z kyblíku tygří mlíko a pustí ho na zem. Na stanici si sedneme na lavičku a do mojí prázdné lahve od fanty namícháme tygří mlíko.

To je fakt ujetý, prohlásí Džamila a přilije do lahve Maria-cron, v Německu jsou fakt slova, který jsou úplně začarovaný. Když některý vyslovíš, svět se zastaví. Nácek. Svět na tebe čumí a na místě ztuhne.

No jo, spíš jsou prokletý. Ten dědek se urazil. Víš přece, co to znamená, když někomu řekneš, že je nácek.

To je fakt, nácek je blbej příklad, ale přesto, jen si vzpomeň, že existují slova, který když řekneš, tak všichni ztuhnou, ať jsou urážlivý, nebo nejsou. Jen si představ, že bych řekla nahlas nácek i bez toho dědka. Všichni by čuměli. Nebo žid, tohle slovo nemůžeš říct nahlas. A přitom je to úplně normální slovo.

To je taky úplně praštěnej příklad.

Džamila zamýšleně stáhne pusou.

To je fakt. Ale víš, co myslím, ne? Jen mě teď žádný takový slovo nenapadá.

Poslední kapky školního mlíka pleskají k Mariacronu.

Vagína, řeknu.

Co?

Vagína je takový slovo.

Džamila na mě upřeně kouká.

Vagína, vagína, vykřikne, přesně tohle myslím! To je přece fakt úplně normální slovo.

Nekřič tak, napomenu ji.

Co, ty už taky? Tys to slovo řekla první, křičí Džamila, vidíš, to myslím, nesmí se říkat, nesmí se říkat!

Džamila vyskočí, myš na batohu se prudce rozhoupá.

Máme novou hru! zaječí Džamila a tisíce náramků mi chřestí před obličejem, budem hledat ty nejobyčejnější slova na světě, který se ale nesmějí říkat.

Jsem pro, ale řeknu, další slovo teď musíš najít ty.

Džamila přemýšlí.

Nácek, žid, vagína, vůbec není snadný na to navázat.

Vyndá z batohu tabák a začne si balit cigaretu. Snaží se tabák pravidelně rozvrstvit na papírek, pěkná nimračka. Chvíli obě mlčíme, možná proto, že víme, co teď přijde, a proto, že se pořád ještě můžeme rozhodnout jinak. Já ale nechci rozhodnutí měnit a vůbec, byl to její nápad, od začátku to byl Džamilin nápad.

Ale uděláme to ještě jednou, ne? zeptám se.

Džamila nereaguje, sedí a v klidu si balí cigo.

No tak.

Džamila přejeđe jazykem po lepicím kraji papírku, strčí si ubalenou cigaretu do pusy a podívá se na mě.

Myslíš? prohodí a vytáhne zapalovač.

Jo, myslím. Bylo to dost vtípný, posledně.

Bylo to hustý, řekla bych.

Jo, bylo to hustý. Ale taky vtípný, ne?

Džamiliny tmavé oči se do mě zavrtají. Dá si šluka a vyfoukne kouř stranou. Vezmu jí cigo z ruky a kouřím.

Proč bysme se jinak převlíkaly?

Džamila se ušklíbne.

Tak jo, řekne, když chceš, máš to mít.

Prosím tě, nemel jako Strucková.

Vrátím Džamile cigo a ona ještě dodá, dneska ale natáhnu gumu, tu červenou, potom seskáčeme po schodech dolů na Kurfiřtskou, bereme dva schody najednou.

Na Kurfiřtské jsou davy jako vždycky. Všichni se hrnou z obchodu do obchodu. Lidi v téhle ulici mají vždycky v koutku úst zbyteček tuňákového salátu nebo kečupu. Na tři obchody tady totiž připadá jedno rychloobčerstvení, jednou jsem to spočítal.

la. Karstadt, Dunkin Donuts, Apollo Optik, C&A, McPaper, Subway, Peek&Cloppenburg, Pimkie, Dánské postele a pak žrádelna Nordsee a tak dál. Čím dál od centra, tím je všechno levnější, je tady Král mobilů, Zeeman a McGeiz a nad kšefty v přízemí jsou v patře většinou turecké obchody se svatebními šaty nebo nehtová studia. Přímo naproti krámu Krieger Baby začínají postávat ženský.

Mám hlad. Máš prochy?

To nemám.

Za poslední drobné si v obchodě Vše za euro koupíme pytlík jumíků, žvýkáme je a suverénně a s přehledem plujeme po ulici. Na posledním úseku Kurfiřtské nejsou skoro žádné obchody, jenom sexkina a kiosky s kebabem. Tady postává hodně prostitutek, ale nemají proužkaté punčochy, mají lesklé legíny nebo kožené sukně se šňůrkami, které jim visí na bocích.

K nakousnutí, prohlásila Džamila posledně, protože šňůrky na sukních vypadají stejně jako rozpletení lékořicovní šneci. Nevím, jestli se mi to zdá tak legrační.

Někdy tady stojí i holky, které jsou stejně staré jako my. Jedna z nich mi připadá povědomá, ale nevím odkud. Má koženou sukni, proužkaté punčochy a tričko s úzkými ramínky. Na vodítku má velkého černého psa, vodítko se napůl válí v kanálu a pomalu nasakuje vodou z louží. Pes má místo obojku na krku červený šátek, hubu dokořán a myslím, že kdyby mohl mluvit, řekl by si nám o pár drobáků. Holka sedí na chodníku, přehrabuje se ve vojenském batohu a nedůvěřivě si nás měří. Oči má černě namalované, vlasy načerno obarvené uprostřed na pěšinku, ruce samý strup. Nasypu si z pytlíku poslední drobky do pusy a Džamila mě chytne za tričko. Z boční ulice sem zahýbá auto, holka s černými vlasy vyskočí, jako by byla na péro, a odtáhne psa z ulice. Řidič se vykloní z okénka, uchechtává se a dívá se na nás, obličej má celý rudý. Džamila mu ukáže prostředníček,

ale ta červovlasá holka běží k autu a nastoupí i se psem na zadní sedadlo.

Do háje, říkám si a koukám do země. Chodník je plný zašlepaných žvejkaček.

Dej mi tabák.

Džamila sáhne do kapsy, přitom ohne nohu v kolenu a opře se patou o zeď domu. Ušklíbnu se, teď fakt vypadáme jako ostatní ženský tady. Džamila na mě mrkne a ukáže na týpka, který stojí na protější straně ulice vedle plakátovacího sloupu a kouká na nás. Je vysoký a hubený, má na sobě úzké džíny a ty ujeté brýle s rohovinovými obroučkami. Líbí se mi, ale pochybuju, že je tady kvůli nám.

Potřesu hlavou.

Vsaď se, řekne Džamila, vsaď, že přejde k nám.

Mávne na něj, vidím, že nadzvedl obočí, chvíli váhá a pak s rozpačitým úšklebkem přechází ulici.

Ten? ptám se.

Džamila kývne, ale nespouští z něj oči.

Teď se dívej, šeptne.

Jak se týpek blíží, cítím se tak trochu divně. Ale to je normální, nejdřív je mi vždycky divně, je to tak pokaždé, to patří k věci. Džamila mě vezme za ruku a jdeme mu pomalu naproti.

No, řekne Džamila.

Týpek si nás prohlédne od hlavy k patě a uculuje se.

Co tak vejráš? zeptá se Džamila.

Já nevejrám, odpoví.

Je už dost starej, určitě mu je třicet. Z dálky vypadal mladší kvůli těm hadrům, co má na sobě. Nemá skoro vůbec vlasy, jen chmýří nad ušima.

Opadla nám osmá a devátá hodina etiky, prohlásí Džamila.

Jo tak, řekne týpek, a co teď?

Jsem Stella Stardusta, řekne Džamila, a tohle je moje kamarádka Sofia Saturna. Určitě máš byt s parketovou podlahou, štukem a tak, co? A mraky desek. Určitě patříš k těm, co si ještě kupují desky.

Desky nemám, mám cédéčka, odpoví týpek a strčí ruce do kapes džín. Víte, vůbec, co jsou cédéčka?

Ne, my jsme živý empétrojky, víš, večer se matrixově připojíme do takový velkorozměrný flešky. Máme ji na nočním stolku hned vedle kazet s Bibi Blocksbergovou a muzika se nám přes flešku automaticky nahraje na interní disk stejně jako všechno ostatní, domácí úkoly, telefonní čísla, francouzský slovíčka, prostě všechno.

Týpek nespouští z Džamily oči a pak se hlasitě rozesměje.

Co je na tom k smíchu? zeptá se Džamila, přitom je na ní vidět, že by se nejradši sama rozesmála.

Týpek kroutí hlavou a valí na nás oči, jako by se díval na napínavý film. Na chvíli mě napadne, že všem těm blbostem, kterými ho Džamila krmí, fakt věří. Věřit znamená, že člověk chce, aby byly věci tak, jak ve skutečnosti nikdy nemůžou být. A tenhle týpek patří k těm, co by rádi všemu uvěřili, protože celý den musí dělat šíleně nudné věci, jako jsou emaily a čísla a zákazníci, určitě musí vést rozhovory se zákazníky, tisíckrát za den běží ke kopírce a přitom si říká, proč to všechno vlastně dělá. Mnohem radši poslouchá úplné nesmysly, jaké mu tady vykládáme my.

Co mám udělat, abych se moh na ten přístup podívat? zeptá se týpek a založí ruce na prsou.

Stojí to sto eur, řeknu.

Džamila na mě mrkne a pak se podívá na svou levou ruku. Palcem a ukazovákem udělá kolečko.

Vlastně něco takovýho nikdy nedělám, řekne týpek, když si vlezeme dozadu do jeho auta zaparkovaného v nadzemním parkovišti.

My vlastně něco takovýho taky nikdy neděláme, odpoví Džamila a hlasitě se zachechtá. Zvedne ze sedadla hromadu lesklých časopisů a hodí mi je na klín.

Jsi bohatěj? zeptám se.

Týpek se zachechtá.

Ne, doopravdy bohatěj nejsem, odpoví a natočí zpětné zrcátko tak, aby na nás líp viděl.

Ne doopravdy neexistuje. Bohatej, nebo ne?

O tom mluvit nebudu, prohlásí týpek a připadá si ohromně nad věcí.

Džamila na mě koukne a protočí panenky.

To je ale vůl, zašeptá.

Byt je fakt parádní, přesně takový, jak jsme si představovaly, šíleně veliký, samý krásný nábytek, co vypadá jako z IKEA, jen je dražší, nikde smítko prachu, určitě má uklízečku, pomyslím si.

Chcete zmrzlinu? zeptá se.

Mně zmrzlina nechutná, řeknu, přitom to vůbec není pravda.

Jo, my zmrzlinu nesnášíme, připojí se Džamila a rozepne batoh. Kde je tady kuchyně? zeptá se, a máš vůbec mlíko?

Vedle postele je velká police s cédéčky. Tak on si vážně ještě kupuje cédéčka. Z dálky slyším cinkot nádobí, Džamila je s týpkem v kuchyni. Džamila potom v proužkatých punčochách přiklouže po podlaze a zastaví přede mnou.

Hele, Sofie Saturno, sykne.

S pusou od ucha k uchu ukazuje na hedvábné šátky, které visí přes kovové čelo postele, a tázavě na mě kouká. Přikývnu, zmáčknu tlačítko přehrávače, a protože zazní dobrá muzika, vyhulím bedny naplno. Džamila klouže zpátky do kuchyně, přitom výská jako hříbě, které je poprvé na louce. Zasměju se, protože vím, že to u ní tak není. Najednou celý pokoj potemní. Na stropě visí diskokoule a všude se míhají světýlka. Týpek si v ku-

chyni musel svléknout tričko, protože teď přichází do pasu nahý. Na kůži se mu mihotají světýlka jako v pátek na bruslařské diskotéce na Stadionu Wernera Seelenbindera. Na prsou nemá vůbec chlupy, vsadím se, že se pravidelně holí. Podává mi sklenici a usmívá se. Vypadá v tu chvíli fakt mile, ale právě proto je mi ho nějak líto.

Džamila si stáhne tričko, vyskočí na postel a poskakuje po matracích. Hodím svoje tričko ke Džamiliným věcem a vyskočím na postel k ní. Hlavy se nám střídavě vymrštují do výšky, týpek stojí u postele, valí oči a chvílemi se opatrně napije ze své sklenice tygřího mlíka.

Pojď k nám nahoru, křičí Džamila, tady je mnohem lepší vzduch.

Velkými chodidly opatrně našlapuje po matraci a já jasně vidím, že prsty vedle palců má delší. Něco říká, ale nerozumím mu, muzika je moc hlasitá. Chytnu ho rychle za ruku, aby neuklouzl a nespadl, hlavou mi bleskne, jestli s tím prstem delším než palec nesouvisí rovnováha. Máma jednou něco říkala o li-dech, co mají tenhle prst delší, nevím už co, ale bylo to něco hrozného, jako že tihle lidé dřív umírají, teda ne zrovna tohle, ale něco podobného. Máma často říká věci, které znějí příšerně. Máma říká, že když od nás tenkrát táta odešel, vzal s sebou její zasnubní prsten, ten se zeleným kamenem uprostřed, co byl pravý a byl mámin, tohle máma říká pokaždé, když mluví o prstenu, říká, že byl pravý a táta ho vzal, aby ho daroval své nové ženě, a potom se máma rozpláče a řekne, to se přece nedělá, a říká to tak, jako by to s tím prstenem, že je pryč a že ho táta odnesl s sebou, bylo mnohem horší, než všechno to s tátou.

Poskakujeme při ohlušující muzice po matraci. Týpek mě k sobě přitáhne.

Máš tak hezký vlasy, krásný blond vlasy, řve mi do ucha tak hlasitě, že to bolí.

Snaží se chytit moje poletující vlasy a já ho políbím a on mě chytne za zadek.

Džamila padne na kolena a stáhne týpka dolů, rozepne mu pásek a stahuje mu džíny, má boxerky, které sjíždějí s kalhotami, vypadá to docela pěkně, i to vyboulené místo, kde mu stojí péro. Džamila si dá pořádný hlt tygřího mlíka a všechno, co má v puse, mu nechá skapat na hrudník. Nakloní se nad ním a pomalu ho olizuje, on okolo ní omotá nohy a pak se líbají a já vezmu dva hedvábné šátky a přivážu mu ruce k čelu postele, na střídačku se s ním muchlujeme a postupně si všechno svlíkneme až na punčochy. Džamila mu přiváže nohy ke druhému konci postele, punčochy se jí úplně shrnuly dolů, nechápu jak, chci jí je natáhnout nahoru, ale Džamila udělá pravý opak, stáhne si je úplně, má v nich někde ukrytý kondom, roztrhne balení, kondom je ostře rudý. Napadne mě, jakou má asi příchut', asi chutná po něčem červeném, říkám si, po jahodách nebo po třešních, ale pak si ho Džamila strčí koncem do úst a teď už to začíná být vážné. Přitáhneme velké bílé prostěradlo, které leží zmuchlané v nohách postele, a rozprostřeme ho přes týpka tak, že je vidět jen jeho ztopořené péro, jako při operaci, když se zelenou látkou přikryje všechno kromě místa, kde se operuje, je celé růžové. Týpek leží bez hnutí, jako by dostal narkózu.

Od těchto chlapů se můžeme něco naučit, myslí si Džamila, je to stejné, jako bychom studovaly medicínu. Nejdřív se řežou žáby, potom mrtvolky a teprve nakonec opravdu živí lidi, tak se to při studiu medicíny dělá. Musíme cvičit pro pozdější opravdový život, musíme se přece nějak dozvědět, jak všechno funguje. Musíme vědět, jak to funguje, aby na nás nikdo nemohl.